

Βύσιος, ὁ, Δελφικός μῆν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1704.
βύσμα, τό, (βύμ) στούπωμα, βούλωμα, Ἰππ. 640.12, Ἀριστοφ. Ἄποισπ. 285· Σπλῆπωνος βύσμα, στούπωμα, βουλλώματα τοῦ Στίβ.π., ἐπὶ ἐπιγράμματα, ὅτι ὡν ἐφίμου τῶν ἀντιπέλων του τὰ στήματα, Διφλ. Γαμ. 2.
βύσσα, ἦ, = βυσσός, Ὀππ. Ἄλ. 1. 453. II. θαλάσσιον πετρίον, Ἀντων. Λιβ.15.

βύσσινος, ἦ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ βύσσου, κινδῶν β., λεπτὴ λευκὴ σινδῶν ἐν χρῆσι πρὸς περὶ τοῦ λίνου τεταραχόμενων σωματίων, Ἠρόδ. 2.86· διὰ πηλιᾶς, ὁ αὐτ. 7.181· ππέλοι Δισχυλ. Πέρο.125· φάρος Σορ. Ἄποισπ. 342· ἐθόνια β., πληρωόμενα ὡς φάρος ἐν Αἴγυπτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697.18.

βυσοδομέω, (δομέω) οἰκοδομῶ ἐν τῷ βάζει, ὅθεν, σκέπτομαι περὶ τινος πράγματος ἐν τῷ βάζει τῆς ψυχῆς μου, κατὰ βάζος καὶ κατ' ἐμάντοιν σκέπτομαι καὶ κρίνω. Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδυσσ. αἰέποσε ἐπὶ κακῆς σημασίας, κακὰ φρεσὶ βυσοδομεῖται Π. 66, κτλ.· ὡσαύτως, μύθους βυσοδομ. Δ. 676· ὡσα, δόλοιο φρεσὶ βυσοδομ. Ἰοκ. Ἀππ. Ἠρ. 300· οὐτως παρὰ μεταγεν. συγγραμ., ἐργήην βυσοδομ. Λουκ. Διαβλ. 24· τὰ βυσοδομεῖσθαι μυστικὰ σχέδια, Ἠλιόδ. 7.11·— ὡσαύτως—**δομέω** Εὐστ. 1513. 46, Σουίδ.

βυσοόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ βυθοῦ, τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, Σορ. Ἄντ. 590· κινήσασα βυσοόθεν γνώμην Βάερ. 95. 49, πρὸλ. Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 36Γ.

βυσομέτρης, οὐ, ὁ, ὁ μετρῶν τὰ βάρη, ἐπιθ. τοῦ ἀλιεῖος, Ἄθ. II. 6. 193.

βυσσός, ὁ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ βυθός, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὁ πυθμῶν, Ἰλ. Ω. 80· ὡσαύτως παρ' Ἠρόδ. 2. 28, 96, Ἀριστ. Ἰπτ. Z. 5. 15. 15.

βύσσος, ἦ, (Ἑβραϊστὶ būtz, Γεσέν. Λεξ. ἐν λ.) λεπτὸν ὑποκίτρινον λίτον (ἴδιος Αἴγυπτιακὸν καὶ Ἰνδικόν), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασθέντων ὄργανων, Ἐμπεδ. 293, Θεόφρ. 2. 73·— ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζοντο τὰ ὄργανα τῶν μουσίων τῶν Αἰγυπτίων (πρὸλ. βύσσινος), οὗγι ἐκ βάμβακος, ἴδε Wilkinson's Egypt (1η σειρά), 3. σ. 115·— παρὰ μεταγεν. συγγραμ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ βάμβακος, ὡς ὑπὸ Φιλιστ. 71, Πολυδ. Ζ', 76· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς καννάνθεως καὶ τοῦ λίνου, Παιου. 6. 26, 6, πρὸλ. 5. 5, 2· ὡσαύτως ἐν χρῆσι ἐπὶ μετάξης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς εἶδος βάμβακος, καὶ Σηρικὰ, ἐκ τινῶν φλοιῶν ἐαινομένης βύσσου Στράβ. 693. (Ἡ byssus τῶν νεωτέρων φυσιοσφῶν εἶναι ἡ μεταξώδης κλωστή τῆς rinna marina).

βυσοόφρων, ὄν, (ἐρίγν) = βαθύφρων, ὁ βαθεὶα σκεπτόμενος, Δισχυλ. Χο. 651.

βύσσωμα, τό, = βύσμα, ἐπὶ δικτύων, τὰ ὁποῖα ἐκλείσαν τὴν ἐπέκτασιν εἰς τὸ πλῆθος ὄντων, Ἄθ. II. 6. 33.

βύσταξ, ἄκος, ὁ, = μύσταξ, Ἀντιπ. Ἀρχ. 1· πρὸλ. καταφρονεῖ II.

βύστρα, ἦ, = βύσμα, Ἀντιπ. Ὀρρ. 1.
βυστινὴ, ἦ, = πυτινὴ, ὁ καὶ Ταραστινὴ, Ἡσύχ. — ἴδε καὶ Λεξ. Κουμανούδη ἐν λ. β(υ)τινάριον.

βύω Ἀριστ. Ἰστ. Z. 9. 50, 6 (πρὸλ. βύζω, βυνέω)· μέλλ. βύω [υ] (ἐπει-) Κρατίν. Πυτ. 7 (προ-) Ἀριστοφ. Σηξ. 250· ὄρ. εἰθύω Ἰππ. 492. 2, (ἐπι-) Ἀριστοφ. Πλ. 379, (προ-) ὁ αὐτ. Σηξ. 249. — Μισ. ἴδε δια-, ἐπι-, παρα-θύω). — Παθ., ὄρ. εἰθύσθην (παρ-) Λουκ. Ἰβ. 10· πρμ. βέθυσμα, ὅστις εἶται ὁ κυρίως ἐν χρῆσι θέσις. Στουπώνω, βουλλώω, κλείω, φράτω. 1) μ. γεν. πράξμ., γερῶν με τι, στούπωμα γερῶν· μόνον ἐν τῷ παθ., νίματα βεθυσιένος, βουλλωμένους με νίμα, Ὄδ. Δ. 134· τὸ στόμα ἐδέθωτο [ἐν. χρυσό] Ἠρόδ. 6. 125. 2) μ. δοτ. πράξμ., στούπωμα με τι, διὰ τίνος, βύσας τὴν ἐξήρην σπένδω Ἰππ. 492. 2, πρὸλ. Ἀριστ. Ἐνθ' ἀνωτ. — παθ., σπογγίω βέθυσιμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 463· κηρίω ὁ αὐτ. Θισμ. 506· ραφάνοις τὴν ἔδραν βέθυσιμένος Ἀλκιφρων 3. 62· πρὸλ. βύσμα. 3) ἀποι., βεθυσιένος τὴν ἴρινα, ἔχων στούπωμένην τὴν ἴρινα, Ἠγύσιππ. Ἄδ. 1. 27· βεθ. τὰ ὕδα, κωφ. Λουκ. Κατάπ. 5· εἶμα βεθ., ἐνδομα κλειστόν, πικνὸς ὕρασιένος, Ἰππ. 588. 43.

βυθῖον, τό, = βοϊδίον, Δωρ.
βυθῖω, ἰων. συγρ. ἀντὶ βοθηῖω.

βυθακαλῆς, ἦ, εἶδος Ἰνδικοῦ πηχυῶ, Αἰδ. Ζ. I. 13. 25.
βυθολιάδω, -αστής, βυθολός, -τικός, Δωρ. ἀντὶ βουκ-βῶκος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ βούκος, βουκατός.
βυθά, Δωρ. ἀντὶ βουλά, Ψήφιμα. Βυθ. παρὰ Δημ. 255. 20.
βυθάξω, ἀνασκήπτω τὴν γῆν, Ὀλλισακρ. 10, 1.
βυθάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βυθάξ, Βούσχ. Ζωιαρ.
βυθάκιος, ἄ, ὄν, ὁ ἔχων βυθακά, παύω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐξάρω μνηστέρας ἢ ἐξάρω, Ἠλιόδ. II. 4. 406.
βυθάξ, ἄκος, ἦ, = βῶλος, Ἠλιόδ. II. 4. 66, Θεόφρ. 17. 80.
βυθάρκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶλος, Στράβ. 777.
βυθαύωμαι, Δωρ. ἀντὶ βουά-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 75.
βυθαῖδον, ἐπίρρ., ἐν εἰρέει βῶλου, Δοσκ. 15. 123.

βῶλινος, ἦ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ βῶλων, ὁ ἔ. πλίνθων, Ἰππ. 240.
βῶλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ βῶλος, Ἀριστοφ. Σηξ. 203, Ἀριστ. Θαυμαστ. 46.

βῶλιτης, οὐ, ὁ, εἶδος μύχης, Λατ. boletus, Γεωπ. 12. 17. 8 κ. ἄλλ.

βῶλο-ειδής, ἐς, ἔχων βῶλοακας ἢ βῶλους, Θεόφρ. Πυρ. 65. — Ἐπίρρ. -δῶς Δοσκ. 1. 100.

βῶλοκοπέω, βρώμα βῶλους τῆς γῆς, συντριβῶ, Ἀριστοφ. Ἄποισπ. 600

βῶλο-κόπος, ὄν, ὁ συντριβῶν βῶλους, Κρατίν. Ἀρχ. 6.

βῶλομαι, Δωρ. ἀντὶ βουά-, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 49.

βῶλο-ποιέω, εἰς βῶλους μεταβάλλω, Ἰππ. Ἐπ. 1282.

βῶλος, ἦ, σπανιότερον ὁ (ἴδε ἐν τέλ.), ὄγκος γῆς ἢ ὀστέματος, Λατ. gleba, εἰκοί δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρων Ὄδ. Σ. 374· ὕγρας ἀρούρας β. Σορ. Α'. 1286· ὡς βαλῶ ταυτῇ τῇ βῶλῳ Ἐν. Κύρ. 8. 3, 28· συγγ. ἐν τῇ Ἄθ. καὶ παρὰ μεταγ. περὶ βῶλος ἀρούρας, παροιμία ὡς γ' ἀγγλικῆ: carrying coals to Newcastle, Παροιμιολογ. Σουίδ. 2) παρὰ ποιητῆς, ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. gleba, γῆ, χωρῆρι, ἔδαφος, Μόσχ. 4. 37, Ἄθ. II. 9. 561, κτλ. — ὑποστατικόν, κτήμα, Σουίδ. Ἐπ. 38. 3) καθόλου, ὄγκος παντός πράγματος, οἶον χρυσοῦ, Ἀριστ. Θαυμαστ. 45, Ἄποισπ. 248, Στράβ. 146· οὕτως ὁ Εὐρ. ὡς μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου (ἴδε μύθος) ἐπέιδε ἐπὶ τὸν ἴδιον τὸ ὄνομα χρυσέα βῶλος, παρὰ Διογ. Α. 2, 10, πρὸλ. Ὀρ. 983 καὶ Ἠρόδ. ἐν τόπω (975)· β. μολλέσου Διδ. 3. 14. — Τὸ γένος εἶναι θηλ. κατὰ τοὺς ἀριστοῦς γραμμ., ὡς Φρόν. ἐν Α. Β. 30, Μοίρ. 95· καὶ τὸ ἀρσ. διωρθῶν πολλοῦ μένει δὲ παρ' Ἀριστ. Ἐνθ' ἀνωτ., Δίων. Κ. 40. 47, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν μεταγεν. συγγρ. — Ἐν Ἄθ. II. 7. 719, ὑπὸ βῶλω ὑπάρχει ἐν τῷ φῶ, ὁ Κεῖ κε βῶλας.

βῶλο-στροφέω, ἀναστρέφω βῶλους, ἐν φ' ἀροτρίω, Γεωπ. 2. 23, Εὐστ. 581.16· **βῶλο-στροφία**, ἦ, τὸ ἀναστρέφειν βῶλους, Ἰλυσσ.

βῶλο-τόμος, ὄν, ὁ συντριβῶν βῶλους, μύριμηκες Ἄθ. II. 9. 438 — **βῶλοτομή**, ἐν Βιω Ὀμ. εἶναι πθ. ἐσχημ. γραφ. ἀντὶ κλωσ., πρὸλ. Πλούτ. 2. 377E.

βῶλωδης, ἐς, (εἶδος) = βῶλοειδής, Θεόφρ. Λιθ. 42.

βῶμαξ, ἄκος, ὁ, ἦ, = βωμολόχος, Ἀγαθ. 130. 21, Ἐτυμ. Μ., Σουίδ. ἴδε κῶμαξ — ἐντέθειον βωμάκχευμα, τό, = βωμολό-
χέυμα, Ἀπολλ. Καρ. παρὰ Σχολ. Πλάτ. Πολ. 606C. II.

βῶμαξ, ἄκος, ἦ, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, Α. Β. 85. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Δράκοντα 18].

βωμιαίος, ἄ, ὄν, σπανιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Σορ. Ἄποισπ. 36.

βῶμιος, ὄν, ὡσαύτως ἄ, ὄν, ἴδε κατωτ. (βωμός) — ὁ ἀνήγων εἰς βῶμόν, ἀκτάν παρὰ βῶμιον Σορ. Ο.Τ. 184· βῶμιοι ἐσχάρατι Εὐρ. Φων. 274.

βῶμιος, ὁ αὐτ. 1κ. 93, πρὸλ. Σορ. Ἄντ. 1301· ἀμφὶ βῶμιους λιτὰς Εὐρ. Φων. 1750. — **βωμικός**, Bull. Cor. Heil. 11, 600.

βῶμιος, ὁ, ὄνομα Λαμιακοῦ τίνος μνήσ, Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. σ. 14.

βωμῆς, ἔδος, ἦ, ὑποκορ. τοῦ βωμός, βαθῆς, Ἠρόδ. 2. 125.

βωμισκάρειν, τό, ὑποκορ. τοῦ βωμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5996.

βωμισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ βωμάς, σφηνοειδὲς ὄσμα, Περων Πνευμ. σ. 191 κξ.

βωμιστρία; ἦ, ἴτρεια, Νικ. Ἄλ. 217.

βῶμο-ειδής, ἐς, βωμῶ ὄρειος, Πλούτ. Θεμιστ. 32.

βωμολόχευμα, τό, κολακεία, μόνον κατὰ πληθ., χαμπερῆς κολακεία, ἀπεριεῖς καὶ ταπεινὸν σκῆμμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 902, Εἰρ. 748.

βωμολοχέωμαι, μεταχειρίζομαι χαμπερῆ κολακείαν, λίγω φιλιαρῆς, τέρπειμαι εἰς ἀπερῆ σκῆμματα, Ἀριστοφ. Ἄποισπ. 212· ἀντιθ. τῷ σεμνύνομαι, Ἰσοκρ. 149D) — ἄσυντως ἐπὶ ἀθλιας μουσικῆς, ἴδε ἐν λ. βωμολόχος I. 2. Ἰδ' ἐνεργ. παρ' Ἡσύχ., ἴδε Ἀλ-
σθιος φῶδος, Σουίδ.

βωμολοχέω, ἐπακτῶ, Πολυδ. Γ', 111. 2) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 407C.

βωμολοχία, ἦ, ἐπακτεία, Πολυδ. Γ', 111. 2) χαμπερῆς κολακεία, ἄγχιος ἀπειρεῖτης φιλιαρῆς, ἀπεριεῖς καὶ ἀνοήτως ὁμιλία, Πλάτ. Πιλ. 606C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 13, κτλ.· πρὸλ. βωμο-
λοχικός, ἦ, ὄν, ἔχων κλίσην πρὸς φιλιαρῆν, βωμολοχίαν, Λουκ. Ἐρμστ. 58.

βωμολόχος, ὄν (λοχῶν), κυρίως ὁ περὶ τοὺς βωμούς παραμύθημα, ἴνα ἐκτῆται ἢ κλίση μέρους τοῦ ἐνεῖ προσηρημένου κρείατος, ἴνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖσι ἀεὶ λοχῶντες βωμολόγοι καλῶμεθα Φερεκρ. Τυρ. 2· ἐντέθειον, ἐπακτεία πάσχων ὑπὸ πεινῆς, Λουκ. Μισθ. Σου. 24, πρὸλ. Plaut. Rud. 1. 2, 52, Ter. Eun. 3. 2, 33· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, 2) μεταφ. ἐπὶ τῶν δυνάμεων καὶ ἐδεχομένων τὰ πρῶτων οἰκονόμοι χαμπερῆ ἐργατῆα, ἴνα κερθῶσσι τὸν ἄρτον, ἀργίκοις ὄστικίζεμενοι, ἀναίσχρητοι καὶ φῆλαροι γελωτοποιεῖς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1358, Βατρ. 1085, 1021, κτλ., πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2.